

Treba si je znati pomagati

Nekoč sta živeli dve podjetji. Prvo — Zelje in drugo — »Velegriza«. Lahko vam je popolnoma jasno, da gre tu za ustanovi zajcev. Sicer pa, poglejmo si zgodbo do konca.

V prvem podjetju je dolžnost šefa opravljala tovariš Zajec Sivec, v drugem pa tovariš Zajec Belko. Bila sta dobri prijatelja in se včasih srečala na velikem zelniku, tam zadaj, za bukovim gozdom, in se malo pogovorila. In je nekoč začel Sivec!

»Hm, poslušaj no, Belko, slabi časi! Cene rastejo in iz dneva v dan težje živim.«

Pa ga je zavrnil Belko:

»Ne govoriči, Sivec, bodi mož. Stisni-mo malo, pa bo že šlo!«

»Oh, ne, prijateljček. Glej, jaz sem šef mojega ljubega »Velegriza«. Saj je vse le-po in prav. Zelja in korenja imam še kar, doma vedno v »i« zijamo, po kupčijah in na izlete ne hodim peš, temveč, tako, no, kot se mi spodobi. Pa potem še hla-dilnik in še kaj. Priznam, saj nekako gre, ampak moji zajčki, saj veš, skrbeti je tre-ba zanje, poleg tega pa se časi spreminja-

jo in prevozna sredstva se spreminjajo z njimi. Menda ne bom jaz, Sivec iz »Ve-legriza« cepiljal za časom?!

»Res je, res, kar praviš. Hudo se nam obeta, vse se mi tako zdi. Ampak, poma-gati si moramo, pomagati. Brez tega ni nič. Treba se je razumeti med sabo.«

Pa se je zarežal Sivec in rekel:

»Tako, tako, pametno si govoril. Tvoj um krasi slava pradedov. Glej, saj poznaš mojo Sivko. Zaposlil bi jo rad, zaposlil. Pa ne bi je hotel v mojem podjetju, mojem ljubem »Velegrizu«, saj razumeš, zajci ra-di govorijo in blatiijo, pa sem mislil, da bi ti, takole, moji Sivki primerno...«

Belko se je nasmehnil in prikimal:

»Za prijatelja vedno. Pa bom malo po-gledal tja v pisarniško dejavnost, in našel bom kaj tvoji Sivki nekaj primernega, saj vem, kako je. Cene rastejo, zajec kot tak pa vendar mora ostati na primerri višini!«

In sta udarila v roke, dobra prijatelja, tovariš Zajec Sivec in tovariš Zajec Belko, šefa svojih ljubih — »Velegriza« in »Zelja«.

Za tovariša Sivca tovarišico zajko Sivko pravijo, da je zelo marljiva in priprav-lja celo daljše razmišljanje o odvečni zajčji delovni sili pri rezanju zelja.

Padlo je nekaj dežja in preteklo je ne-kaj vode v potokih.

»Treba se je razumeti med sabo in si pomagati,« je onega dne rekel tovariš za-jec Belko, ko je srečal tovariša zajca Siv-ca iz »Zelja«. »Saj jo poznaš, mojo Be-lico...«

Bum

PASJA ZGODBA

Sem študent. Tak, ki si za pet tisoč še z dvema kolegoma deli šest kvadratnih metrov podstrešne sobice in se vsak dru-gi dan hrani s svojo štipendijo v Ljud-ski kuhinji.

Da se zjutraj vsaj malo odpočijem, sem že uro pred pričetkom predavanj na fa-kulteti. Medtem ko prebiram zapiske s predavanj, se zabavam tudi s tem, da opazujem življenje v enostanovanjski vili pod fakultetnim oknom. Priznam, da ni lepo oprezati za tujimi ljudmi, vendar moram reči, da je prekleto zanimivo.

V vili stanujeta zakonca z enim dru-žinskim članom — veliko, sivo dogo. Lep pes je, čistokrven, menda so taki vredni preko 50 »čukov«. Zato tudi ni čudno, če ima ta pes v hiši svojo sobico. Da, lepo, majhno sobico, opremljeno s pasjim kav-čem, angleškim straniščem, centralno kur-javo in drugimi udobnostmi. Seveda, saj je vreden čez 50 »čukov«.

Vsako jutro vidim služkinjo, ki mu prinese zajtrk. Ker me kot ljubitelja psov silno zanima s čim moramo krmiti takele pse, sem jo nekoč glede tega povprašal. Povedala mi je, da je doga še posebno občutljiv pes, in da zato potrebuje izred-no kalorično hrano. Ponavadi ima zjutraj mleko ali kakao in bel kruh (črn mu ško-duje), za kosilo pa mu najbolj teknejo svinjski zrezki, medtem ko mora za ve-čerjo zaradi čiščenja krvi pojesti 5 suro-vih jajc, čeprav za to ni vedno razpoložen. Nato mi je potožila, da večkrat boleha, čeprav ga gospod vsako nedeljo z avtom pelje v planine, da bi si na visokogorskem zraku okrepil pljuča.

Poln notranjega sočutja sem tisti dan premišljeval le o ubogem psu. Časna beseda, še svoje kosilo, ki ga imam vsak drugi dan, bi dal zanj, tako se mi je smilil. Tako lepo urejeno življenje ima, le zdravje, zdravje... In še čez 50 »ču-kov« je vreden.

Včeraj me je obsedla nora misel. Poj-di, mi je prišepetaval nek hudobni glas v notranjosti, pojdi, ustrelj psa in zlezi v njegovo kožo. Priznam, da mi je ta mi-sel kar prijala, če pomislim na vse pre-dnosti, ki bi jih pridobil s tem, da bi po-stal pes. Pomislite: svojo sobico, odlično hrano, nedeljske izlete in še vse ostalo, česar si danes niti ne mislim.

Odločil sem se. Ker mi je pošla šti-pendija, nameravam v najkrajšem času postati pes. Zato rabim kolega, ki bi me v najkrajšem času naučil lajati. Za protiuslugo lahko pozneje pride k meni za sostanovalca.

Pepi

ŽELIMO SI DOPISOVATI

Rubriko uvajamo po zgledu Nedeljske-ga dnevnika (za široke ljudske množice) in Mladine (za zahtevne bralce). Z njo že-limo pomagati naši mladini, da najde stik med seboj, hkrati pa pokazati drugim bralcem njeno duhovno pestrost, njeno vsestransko duhovno angažiranost na mno-gih izvenšolskih področjih.

IVAN BUČMAN si želi dopisovati z vse-mi, ki zbirajo razglednice in slike film-skih igralcev.

VINKO HIN zbira plošče s popevkami in besedila za popevke.

SPELA RITMAN zbira slike filmskih igralcev in pevecov popevk.

V tem smislu si želi dopisovati s fanti in dekleti iz Jugoslavije.

STEFANIJA MODER zbira slike pevcev popevk in hkrati sprašuje, če lahko piše Beatlesom v slovenščini.

MARKO ZONGLER se zanima za no-gomet in si želi dopisovati z dekleti, ki imajo podobne interese.

MATILDA VELIMEH želi s fanti in dekleti Jugoslavije izmenjavati besedila za popevke. Zlasti želi dobiti besedilo popev-ke »Ko bi bila ljubljena«.

GREGOR GLAVAN prebije svoj prosti čas ob slikah svojih nogometnih ljubljencev. Ima nekaj sekularcevih slik več in jih zamenja za Galica in Kostića.

mate d.

ŠKORPIJONČKI

Dopisnik iz Naselja sporoča:

NA MNOGA LETA! — Slavičencu iz sobe 334 v II. bloku, ki je v soboto zvečer in nedeljo zjutraj s kolegi in kolegicami tako bučno in veselo pro-slavljal svoj praznik, žele neprespani sosedje iz bloka še mnogo zdravih, toda mirnejših let. Disciplinski komi-siji iz bloka pa žele prijetno in lahko noč!

PLOSKANJE NEUTRUDNIH ROK — Na 320 minut trajajoči razpravi o krizi v slovenski revialni konstela-ciji so se tudi študentje vdajali pre-cejšnjim medigram vnaprejšnjega in naknadnega ploskanja za besede go-vornikov. Sploh menimo, da se v zad-njem času vse preveč utrujemo s plo-skanjem. Kaj ko bi raje pljunili v roke in kaj koristnega storili brez ve-like besedi. Eni in drugi!

VRILINA ALI NAPAKA? — Med raz-pravo smo poslušali diskutante, ki jim je tekla beseda bolj in tudi manj gladko. Nekaterim je bila boljša iz-vežbanost celo očitana. Spomnimo se Demostena; da je dar govora tudi stvar potrpežljive in vztrajne vaje. Torej, v prihodnje raje k vaj kot k podtika-njem, kajne?

AKTUALNO OB DNEVU JA — Od nekaterih bralcev, ki nameravajo spo-mladi na odslužitev vojaške službe smo zvedeli, da so močno zaskrbljeni, ker namreč nimajo — posluha. Ob zad-njem festivalu vojaških orkestrrov in popevk ter sobotnem veselju TV gar-nizonu se nam vsiljuje misel, da je ob-vladovanje popevk tudi v olivno-zeleni suknji precej vredno.

POGRUNTACIJA — NOVE ZBIRKE — Naše založbe izdajajo knjižne zbir-ke. Cene knjigam so v zbirki nižje kot navadno. Cene gredo gor in mnogi na-ročniki ne zmorejo za njimi, zato se število naročnikov osuje. Založbe pa so iznašle novo metodo. Prično z novo zbirko, ki ima v prvem letu še znosno ceno, zadovoljiv program in zato kar dovolj naročnikov. Naslednje leto pa podražitev, manj naročnikov in spet — nova, obetajoča, še kar poceni zbirka itd., itd., ...

»CENZURA NA TV« — Med preple-tanjem neapeljskih in drugih pesmi v serijski oddaji Neapelj proti vsem, ki nam jo iz Italije posreduje ljubljans-ka TV, je bila na sporedu tudi proslu-la nemška soldaška popevka, ki jo imamo v slabem spominu: Lili Mar-len«. Po od drugod povzeti navadi, izogniti se potrebnemu in razumljive-mu pojasnilu, so obesili čez ekran »tehnično motnjo«, in dali šušljanju o cenzurnih posegih na naši televiziji nov polet.

MARICKA TUMOR zbira slike pevcev popevk. Petnajst slik Lada Leskovarja za-menja za sliko Ringa Starra.

MATIJA NERESN ZBIRA STARE ZOBE FILMSKIH DEV IN RABLJENE NOGE NOGOMETASEV. ZA UMazan OVRATNIK MATA COLLINA DA ZOBO-TREBEC, KI GA J6 ODVRGEL KIRK DOUGLAS, V TEM SMISLU SI ŽELI DO-PIISOVATI S FANTI IN DEKLETI SVOJE DEZELE.

mate d.

SREČANJE

Grem zadnjič po mestu, pa srečam tam pred Pošto starega prijatelja, s kate-rim sva skupaj gullila šolske klopi v osem-letki. Po osemletki sva se ločila: on na tehnično srednjo šolo, jaz pa na gimna-zijo in nato na fakulteto.

»Kako kaj, stari?« ga povprašam.

»Se kar!« nekam ravnodušno odgovori.

»Kam si se vpisal?« me naprej zani-ma. Malomarno zamahne z roko in nato izvem, da je sicer hodil v šolo, a so ga potem zaradi nediscipline in drugih pre-krškov vrgli iz šole. Nato je poskusil v ne-ki strokovni šoli.

»No in?« še nadalje vrtam.

»Hodil sem pol leta« odvrne. In po kratkem premisleku: »Pred 14 dnevi sem se poročil!«

No ja, si mislim, tudi to se zgodi. Člo-vek res nikoli ne ve.

»In šola?« se še naprej zanimam.

»Kaj šola!« se zasmije. »Sedaj sem pač v službi!«

In že vidim reveža, kako v kakšnem skladišču premika zaboje in se trudi za svoj vsakdanji kruhek.

»Pa je težo delo?« ga vprašam.

»Kje pa!« se zasmije in spet malomar-no zamahne z roko. »V pisarni čikam, lepo na toplem!«

»Kako?« se naglas začudim.

»Saj veš, kako je danes. Telefon sem, telefon tja, strček tu, strček tam, pa se uredil!«

No, si mislim, saj plače pa revež tako nima velike, ko je popolnoma brez šol, in ga povprašam še glede tega.

»No ja,« se nasmehne, »tja do 50 somč-kov pa že pridem!«

Ker mu dolgo časa ves zamišljen ne odgovorim, se poslovi, rekoč: »Oprosti, saj veš, nimam časa, sedaj sem namreč v službi!« in ga že ni več.

In me pusti samega, polnega najrazlič-nejših misli. Končno pa, saj je vse razum-ljivo in v redu, le to mi ne gre v glavo, da ima kolega, ki ima diplomu v žepu, v istem podjetju le 40 tisoč začetne pla-če. Sicer pa, tudi take stvari se lahko zgo-de.

Pepi

PESNIŠKA BASEN

Alfonz Sova, ki je bil po svojem mne-nju eden najboljših pesnikov v Zabjem gozdu, je bil obenem tudi urednik Gozdne

REDAK

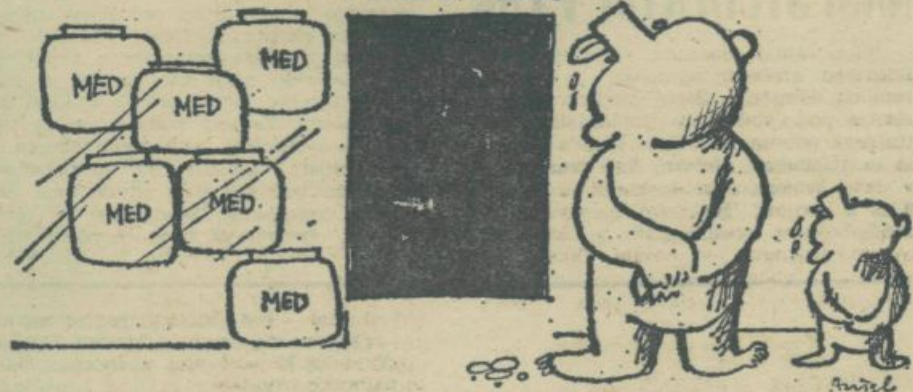
založbe, ki je imela to nalogo, da je od-krivala mlade pesniške talente in njihove pesmi objavljala v literarni reviji, ki jo je blagohotno urejeval Alfonz Sova. Toda So-vino oko je bilo strogo in ni bilo zado-voljno z vsakim pesniškim pskusom. Ta-ko je Sova zavrnil pesmi pesnika Felici-jana Slavca s pripombo, da so sentimen-talne in nedozivete. Tudi Konigundus Kos je imel podobno usodo: njegove pesmi so bile označene kot nezrele in neživiljske. Šele Manfredu Sraki je uspelo, da se je uvrstil med prave pesnike. Sova mu je v literarni reviji objavil eno pesem in jo označil kot sicer še ne popolnoma zrelo, a vendar že polno pristne življenjskosti in čustvenosti.

In nato se je nenadoma v izlozbah knji-garn pojavila pesniška zbirka Franciška Pa-pagaja z 20 strani dolgim uvodom Alfon-za Sove, ki je v tem eseju poudaril neiz-merni talent mladega pesnika in vse ostale kvalitete. Papagaj si je mislil svoje, saj takrat še nihče ni vedel, da je, preden je napisal pesniško zbirko, skoraj dva me-seca študiral le pesmi velikega Alfonza. V usnje vezana zbirka je šla dobro v denar.

Danes so v Zabjem gozdu vsi papagaji pesniki, kajti Sova ni le urednik založbe in revije, ampak ima še množico drugih pomembnejših funkcij.

Pepi

AGROMEL

Uboga sladkosnedca, še ne vesta, da je letošnja bera zelo, zelo grenkal